

Profeten Nahum.

I Kapitlet.

Herrens straffande rättfärdighet. Nineves fall.

Prophetia omi Nineve. Boken om Nahums, Elkositerns, syn.

2. Herren är en nitälskande Gud och en hämnare; Herren är en hämnare och en vredens man. Herren hämnas på sina motståndare och kommer ihåg sina fiender. 2 Mos. 20: 5.

3. Herren är långmodig och stor i kraft och släpper ingen ostraffad. Herren går fram med storm och oväder, och molnen äro dammet efter hans fötter.

2 Mos. 34: 6, 7. Es. 50: 2. Ps. 18: 14. 114: 5.

4. Han näpser hafvet och gör det torrt, och alla strömmar kommer han att försina; Basan förvissnar och Karmel, och Libanons grönska förvissnar.

2 Mos. 14: 21. Jos. 3: 16. Ps. 106: 0.

5. Bergen darra för honom och höjderna smälta och jorden lyfter sig för hans åsyn och jordens krets och alla de som där bo.

2 Mos. 19: 18. Joel 3: 16. Ps. 18: 8.

6. Hvem kan bestå för hans harm, och hvem kan uthärda glöden af hans vrede? Hans harm utgjuter sig såsom elden, och hällebergen renna för honom.

7. Herren är god, ett fäste på nödens dag, och han känner dem som förtrösta på honom. Ps. 9: 10.

8. Och med öfversvämmande flod skall han i grund förstöra rummet där den* står, och sina fiender skall han förjaga med mörker.

9. Hvi stämplen I ondt mot Herren? Han skall i grund förstöra allt. Nöden skall ej komma två gånger.

10. Ty vore de än sammanflätade såsom törnen och druckne af sitt drickande, skola de förtäras såsom ett torrt halmstrå allesamma. Ps. 58: 10.

11. Från dig kom han, som stämpade ondt mot Herren, som umgicks med arga rådslag.

12. Så säger Herren: »Huru starke och många de än äro, skola de dock slås ned och försvinna; och dig** har jag plågat, men jag vill ej mer plåga dig.

13. Och nu skall jag bryta hans ok ifrån din hals och sönderslita dina bojor.»

14. Och om dig bjuder Herren: Ej skall någon säd blifva af ditt namn härefter. Utur din guds tempel skall jag utrota skuren bild och gjutet beläte. Jag skall bädda din graf, ty förbannad är du!

15. Si, öfver bergen kommer en budbärare, som bådard frid. Fira dina högtider, Juda, betala dina löften! ty fördärfvaren skall ej mer draga emot dig; med honom är det platt förbi.

Es. 52: 7. Rom. 10: 15.

2 Kapitlet.

Nineves förstöring.

En förstörare drager upp emot dig. Sätt vakt i dina vaktorn, speja utåt vägen, stärk dina länder, ansträng din kraft på bästa sätt!

2. Ty Herren vill återställa Jakobs höghet likasom Israels höghet, emedan plundrare hafva plundrat dem och fördärfvat deras vinrankor.

3. Hans hjältars sköldar äro röda, krigsmännen klädde i skarlahan, stridsvagnarnes liar brinna i eld på rustningens dag, och lansarne skakas.

4. På gatorna störta stridsvagnarne fram, de ila öfver torgen, deras utseende är såsom facklor, de löpa såsom ljungedar.

5. Han befaller fram sina tappre; de stappla i sin gång, de skynda mot stadsmuren, och sköldtaket reses.

6. Strömmarnes portar upplåtas, och palatset faller sönder.

7. Och drottningen blottas, släpas

* Staden Nineve. — ** Juda.

bort, och hennes tärnor sucka såsom dufvor, slå sig för sina bröst.

8. Och Nineve har i all sin tid varit lik en vattudamm; nu rinner vattnet bort. Stannen, stannen! men ingen vänder sig om.

9. Röfven silfver, röfven guld! och intet slut är på skatterna. Hvad öfverflöd af allt slags kostbart göds!

10. Ödeläggelse, förödelse och förstöring! Och modet sjunker och knäna skälfva, och allas länder darra, och allas ansikten mista sin fägring.

Es. 13: 7. Hes. 7: 17. 21: 7. Joel 2: 6.

11. Hvar är lejonkulan, och hyloplatsen för de unga lejonen, ditt lejon, lejoninna och lejonungar gingo, utan att någon störde dem? Hes. 19: 1—9.

12. Hvar är lejonet, som ref sitt rof för sina ungars räkning och slaktade åt sina honor och med rof uppfyllde sina hålör, och sina kulor med det röfvade?

13. Si, jag reser mig mot dig, säger Herren Zebaot, och jag skall i rök uppräna dess vagnar; och dina unga lejon, dem skall svärd uppräta, och jag skall ifrån jorden utrota ditt röfveri, och röst af dina sändebud skall ej höras mer.

3 Kapitlet.

Nineves öfvermod och undergång.

Ve den blodtörstiga staden, som är hel och hållen full af svek och våld, där röfvandet aldrig upphör!

2. Piskor smälla, och vagnshjul dåna, och hästar jaga, och vagnar rulla;

3. ryttare rida spärr, och svärd flamma, och spjut blixtra, och många falla, och liken äro talrika, och ingen ända är på de döda; man stupar öfver deras kroppar;

4. allt i följd af en skökas myckna horeri, en skön och fager tjuserskas, som sålde folkslag för sitt horeri och släkten för sina tjusningskonster.

5. Si, jag skall resa mig mot dig, säger Herren Zebaot, och jag skall upplyfta ditt släp öfver ditt ansikte och låta folken se din blygd och konungariken din skam.

Es. 47: 2, 3. Jer. 13: 22. Hes. 16: 37.

6. Och jag skall kasta smuts öfver dig och skymfa dig och göra dig till ett skådespel.

7. Och alla som se dig skola fly bort ifrån dig och säga: »Nineve är ödelagdt». Hvem ömkar sig däröfver? hvarifrån skall jag söka dig tröstare?

8. Är du bättre än No-Amon, den vid Nilens strömmar belägna, af vatten omflutna, med ett haf till bröstvärn och ett haf till mur?

9. Etioper i mängd och Egyptier utan ända, Puteer och Libyer voro dina hjälpare. 2 Krön. 14: 9. Jer. 46: 9.

10. Dock måste äfven det gå i landsflykt och i fångenskap, äfven dess små barn blefvo krossade i alla gatu-hörn, och öfver dess ädlingar kastade man lott, och alla dess store blefvo fängslade med bojer.

11. Äfven du skall dricka dig rusig och blifva glömd; äfven du skall söka dig en tillflyktsort undan fienden.

12. Alla dina fästen äro fikonsträd med brådmogen frukt. Om de skakas, falla de i munnen på den som vill äta dem.

13. Si, ditt folk, som bor i dig, äro kvinnor; för dina fiender stå ditt lands portar vidöppna; eld skall förtära dina bommar.

Jer. 50: 37. 51: 30.

14. Hämta dig vatten för belägring, stärk dina fästen, stig ner i leret och trampa i murbruket, sätt tegelugnen i stånd!

15. Där skall eld förtära dig, svärd skall utrota dig, skall tära på dig såsom syrsor tära, vore du än talrik såsom syrsorna, talrik såsom gräs-hopporna.

16. Du hade krämare flere än himmelens stjärnor. Syrsan härjade och flög sin kos.

17. Dina furstar voro såsom gräs-hopporna, och dina befälhafvare såsom gräs-hoppssvärmar, som slå sig ned i häckarne när dagen blifver kall; solen går upp, och de skingra sig, utan att någon vet stället dit de farit.

18. Dina styresmän sofva, du Assurs konung, stilla ligga dina höfdingar, ditt folk är skingradt på bergen, och ingen församlar dem. Jer. 23: 2. 25: 34.

19. Ingen lindring är för din skada, obotligt är ditt sår. Alle, som höra ryktet om dig, klappa i händerna öfver dig; ty öfver hvem gick ej din ondska beständigt?